Posudek bakalářské práce

Micaala Rotaru: Románová tvorba Aurelia Busuioca

Katedra jihoslovanských a balkanistických studií FFUK, 2020

Tvorba spisovatelů z Moldavské republiky byla u nás dlouhou dobu poměrně neznámá, což se začalo měnit po roce 2000, kdy česky vyšel román Aurelia Busuioca *Smlouvání s ďáblem* v překladu Jiřího Našince. Už z tohoto díla je patrné, že se jedná o výjimečného autora, nejen v kontextu besarabské literatury. V češtině dále vyšly jeho romány *Říkej mi Johny!* (2012) a *Štěkání na měsíc* (2016). Posuzovaná bakalářská práce, která se zabývá prozaickou tvorbou tohoto průkopnického spisovatele, je zároveň první prací věnovanou rumunsky psané literatuře v Moldavské republice.

Stručné úvodní kapitoly jsou věnovány dějinám a literatuře Moldavské republiky. Autorka v nich nastiňuje tragické historické zvraty, které zasáhly do života téměř všech obyvatel, včetně Aurelia Busuioca a jeho rodiny, a odrážejí se téměř ve všech jeho románech. Dále následuje krátký životopis autora a rozbory osmi jeho románů Sám proti lásce (1966), Strýček z Paříže (1973), Místní přeháňky (1986), *Štěkání na měsíc* (1997), *Smlouvání s ďáblem* (1999), *Říkej mi Johny!* (2003) Kronika obce Slepičkáře… (2006) a A byla noc… (2012). Pět z nich zatím nebylo přeloženo do češtiny, v některých případech autorka pracovala s původním vydáním vytištěným sice rumunsky, ale v ruské azbuce.

Každá z těchto kapitol je dále členěna na popis „fabule“, „jazyku a stylu“ a „tématu“. Tato základní kostra studentce výrazně pomohla při strukturování rozborů jednotlivých děl, v nichž postupně dokládá spisovatelovo novátorství a průkopnictví, jak v oblasti literárních postupů, tak i postav a témat, která ve svých dílech přinášel od svého románového debutu v 60. letech až po poslední prózu z roku 2012, kdy autor zemřel. Práce svým rozsahem, obsahem a solidním zpracováním téměř splňuje požadavky kladené na diplomové práce. Kladně hodnotím rovněž zařazení rumunského resumé.

Největším nedostatkem, především v prvních kapitolách, které autorka zpracovávala ze sekundární literatury a které tak kazí první dojmy z jinak velmi zdařilé práce, je stylistická neobratnost, kostrbatost až nesprávnost některých konstrukcí v češtině. Např. zbytečné či přímo nesprávné pasivní konstrukce („překlady jsou pořízeny autorkou“, str. 2; „…když se po roce 1867 rumunština vyloučila z výuky“, „náboženské knihy se hromadně pálily“, str. 3), které mohu působit až komicky.

Autorka také zřejmě pod vlivem rumunštiny (přestože zde čerpá převážně z česky psaných zdrojů) dává přednost podstatným jménům slovesným před vhodnějšími vedlejšími větami (např. „…byli donuceni Sověty k znovunavrácení se.“ str. 5), jindy volí složitou konstrukci „pocházející z rodiny učitelů“ (str. 11) místo zavedeného „z učitelské rodiny“. Některá zjednodušení vedou až k zavádějícím tvrzením, např. že v roce 1991 „byla obnovena latinská abeceda“ (str. 10). Ojediněle narazíme i na hrubku, např. „Besarábci padly“ (str. 5). Jak jsem již uvedla, tyto nedostatky se týkají především úvodních kapitol práce, později, ve vlastních rozborech, se vyskytují spíše výjimečně.

Celkově bakalářská práce Micaaly Rotaru víc než splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci a proto ji doporučuji k obhajobě. Navrhované hodnocení: výborně.

V Praze dne 20. 08. 2020

Mgr. et Mgr. Jarmila Horáková, Ph.D.